

Запрацював рослинний фотостат
Й — набік упорядковане й знайоме.
Листок — як невідкрита ще країна.
З-під покришок, що — кручені мости, —

Ледь перистиль — крізь паморозь густу,
Де ще минулого — із кров'ю — ями.
Ввімкнулися проходи потаємні
В чарупки, звідки небуття росте.

Площини урухомились повільні,
Що досі — рудиментами провалля,
Й самі овали — галактичну юшку.

Єдиний зсув, єдиний вдих, — як важко —
Ще на мікрон, хоч саяво — вздовж і вшир. —
Згасання, що — як вивільнення з шор?